

Moravský kras (z desetiletí 1981 – 1991) (9. 11. 2021)

Ahoj Borku, zdravím i všechny, kdo nás poslouchají.

Dnes je na řadě vzpomínka na prázdninové putování s dětmi 1984. To jsme bydleli v Kotvrdovicích. Říkám bydleli – měli jsme možnost být v kotvrdovické sokolovně, samozřejmě na zemi ve spacích pytlích a jak nám bylo! Měli jsme půjčený vaříč, na kterém jsme připravovali čaj k snídani i k večeři, případně uvařili jednoduchá jídla.

Nabízím trasu, kterou jsme absolvovali 1. srpna, tedy v roce 1984. Vyšli jsme z Kotvrdovic směrem k Jedovnicím, k Rudici a kolem Klostermannovy studánky k Býčí skále a přes Habrůvku do Křtin. Bylo to necelých dvacet kilometrů, z Křtin zpátky do místa ubytování jsme už jeli autobusem. Byla to pěkná vycházka a jistě bude příjemná i dnes.

Dnešním turistům nabídnu informace o některých místech. Kotvrdovice mají zajímavý znak a vlajku, ve znaku je totiž srdce podle zasvěcení místní kaple Božského Srdce Páně. To jsem si našel až nyní, když jsem připravoval tento tip na výlet, možná, že v onom roce 1984 to tak ještě nebylo, nebo jsem to nevěděl, nevím. Z Kotvrdovic ještě jedna historická zajímavost: za druhé světové války se museli obyvatelé vystěhovat, protože obec byla začleněna do tzv. vyškovské střelnice. Jedovnice jsou známé rekreační místo s rybníkem Olšovcem, najdeme tam i kostel svatých Petra a Pavla, na Havlíčkově náměstí stojí socha Karla Havlíčka Borovského z roku 1900. Zajímavý je přírodní úkaz Rudické propadání. Zde vody Jedovnického potoka padají do hloubky 90 metrů. V Rudici stojí pomník třem letcům RAF. Také starý větrný mlýn, který je kulturní a technickou památkou, tam uvidíme.

Býčí skála je všeobecně známa jako jeskyně s rozsáhlým systémem, také jako místo mnoha objevů, z nichž asi nejznámější je soška býčka. Jindřich Wankel byl tehdy hlavním vědcem, sošku ovšem objevili bratřenci Felklovi (roku 1869). Habrůvka má zajímavý znak obce (m. j. tři habry). A konečně Křtiny jsou známy komplexem kostela Jména Panny Marie. Je to barokní stavba Jana Blažeje Santiniho – Aichla z 18. století. Celý areál má ještě kapli svaté Anny a probošství. Je národní kulturní památkou.

Vracím se na začátek tohoto tipu na výlet, uvedl jsem jej jako vzpomínku na dětské putování v roce 1984. Moc rád vzpomínám, že jsem tehdy večer vyprávěl pohádku na dobrou noc. A protože jsme byli v kraji, kde docela dost míst začínalo písmenem „K“, pohádka měla všechna slova na začátku právě „K“.

Zde je to večerní povídání:

Kotvrdovická kohádka

Karel Kolbábek klusal ke Kotvrdovicím, když kolem kulhala kulhavá klisna Karla.

„Kudy kráčeti ke Krásensku, Karle?“

„Kráčeti? Kulhati, krásná klisno, Karlo!“

„Karlo, kamarádko kulhavá, ke Krásensku kulháš kolem Kojálu.“

Kulhavá klisna Karla kulhala, kulhala ke Kojálu, kulhala ke Krásensku. Kukačka kukala „kuku, kuku“, kohout kokrhal „kikirikí“.

Kakraholte, Krasová! Klisna Karla kulhala ke Krasové! Klela, klela: „Kakraholte, kakraholte!“ Klela, když ke klisně Karle klekl kouzelný krasavec Karolínek.

„Kudy kráčíš, klisno Karlo?“

„Ke Krásensku, kouzelný krasavče.“

„Kudy, Karlo?“

„Kolem Kojálu, krasavče.“

Kouzelný Karolínek klečel, kouzelný Karolínek kouzlil. Koulel kukadly, kýval kolenem, kroutil kotníkem, kouřil kubánské kuřivo. Kouř kouřil klisně kolem krku, kolem kolen, kolem kopyt. Klisna Karla kýchla: „Kých, kých!“

Kolem Karly kouří klidně kouř.

„Křup! Krach!“

Křupe klestí, klape kolovrátek, kolem Karly klid.

„Kikiriki,“ kokrhá klidně kohout. Krásenský kohout. Kouzelné kouzlo končí. Kýžené Krásensko kleká klisně Karle ke kopytům.